

vis meget godt uden Hensyn til, hvilke Principer man anser for berettigede, erkjende, at der bør ske Undtagelser paa et eller andet Punkt af særlige Hensyn, og at andre Forhold kunne tilraade Undtagelser i visse Henseender. Det vilde være Principrytteri altid at fastholde Principerne til det Yderste, og dette Punkt er Noget, som jeg selv har fremhævet i den Betænkning, Mindretallet har opstillet.

Jungerslev: Det er blot nogle faa Bemærkninger, som jeg føler mig forpligtet til at gjøre til den ærede Ordfører, der var saa venlig at skjænke mig nogen Opmærksomhed og fremkom med forskjellige Ting, som jeg paa ingen Maade kan lade staa uimodfagte. Maa jeg da først med Hensyn til Uenigheden, hvorvidt den norske Lov om Landkommunernes Skattevæsen bestatter produktiv eller uproduktiv Formue, oplæs den § 31, hvori det hedder: „Smaa Formuer paa indtil 2000 Kr. kunne undtages“ — det er altsaa absolut Regel. — „Vigeledes kan undtages Husgeraad og andet Løvsøre, som ingen Indtægt giver“. (Stemmer: Kan undtages.) Ja, jeg vilde være meget fornøiet med en lignende Uffattelse af den Paragraf, som Fler-tallet her har foreslaet; jeg tror, at den vilde være ret tilfredsstillende. Med Hensyn til min Medvirkning i Udvalget har jeg tidligere udtalt mig om den Stilling, jeg troede at maatte indtage, idet det var mig om at gjøre at overbevise de Herrer om, at det her foreliggende Forslag ikke var et saadant, at man kunde vente, at det vilde gaa igjennem Rigsdagen. Den Opgave forekommer det mig, at man naturlig har, naar man af sine Meningsfæller bliver sat ind i et Udvalg, og tie stille kunde jeg ikke; men videre er min Medvirkning ikke gaaet, og jeg er ikke knyttet til noget Endringsforslag hverken i eller udenfor Udvalget. Det ærede Medlem gjorde sig en vis Glid for at faae mig truffet tilbage til Næringskatten, men han vilde ikke høre Noget om, at Hartkornskatter ogsaa være Næringskatter; at gaa tilbage til eller ønske indført en Bestatning af Eiendom og Bedrift, som ikke fastholder bestemte Former, kan imidlertid ikke være vor Sag. Naar det ærede Medlem mener, at jeg ikke med nogen-somhelst Ret har anført et andet Medlems Udtalelse, da skal jeg nu oplæse denne Udtalelse, og det ærede Medlem vil da se, at jeg ikke har omtalt den anderledes, end den er udtalt. Udtalelsen lyder saaledes: „Tanken

i den“ — nemlig i den tidligere Udvikling — „var jo en dobbelt, nemlig at man dels skulde bestatte Enhver, der boede i Kommunen, efter hans Formue og Seilighed, altsaa efter hans Formue og Indtægt, og ved Siden deraf skulde der paalægges en Skat, som hvilede paa de faste Eiendomme og paa Virksomheden. Det var altsaa et dobbelt Princip, det ene, at Personen skulde beskattes i Forhold til Statteevnen, og det andet, at der skulde ydes i Forhold til den Nytte, man havde af Kommunen, i Forhold til den Uleilighed, man forarsagede. Det fandt Udtryk i en dobbelt Bestatning: i en Bestatning af Personen paa den ene og af Formue og Næringspaa den anden Side. Dette Princip, som ogsaa det ærede Medlem fra Aarhus (Jungerslev) udtalte sig om, forekommer mig i og for sig at være korrekt, men i Tidens Løb er det blevet fuldstændig forkludret, og den nuværende Kommunalbestatning er kun et Brængebillede af sin oprindelige Form.“ Der synes saaledes at have været den samme Tanke tilstede hos det ærede Medlem som hos mig, nemlig den, at det ikke vilde være et Tilbagestridt, men tværtimod en forstandig Foranstaltning, om man mere nærmede sig de Principer, som tidligere have været nedlagte i Lovgivningen. Det ærede Medlem vilde fremhæve det Udbytte deri ved bestemt at fremhæve Næringskatten, som vække megen Uvillie. Ja, men alle nye Skatter vække jo Uvillie, og jeg gad vide, om de Herrer tro, at den mellemkommunale Bestatning, som de her ønske gennemført, kan gennemføres, uden at ogsaa den vil komme til at vække Uvillie. Jeg antager nu, at den vil vække adskilligt mere Uvillie, end om man forsøgte at gaa den Vej, som jeg har tilladt mig at antyde. Det ærede Medlem mente, at jeg havde sagt, at han var i Vildere med Hensyn til visse Bestemmelser overfor Aktieselskaber. Det tror jeg dog ikke, at jeg har sagt. Jeg har sagt, at det forekom mig, at Udvalget var i Vildere i saa Henseende. Jeg har sagt, at dette var et Indtryk, som jeg havde faaet af Forhandlingerne i Udvalget, og jeg tror, at dette Indtryk er rigtigt, hvorfor jeg vil slaa det fast indtil videre. Jeg tror ikke, at det vil kunne lykkes noget Medlem, som har havt Sæde i Udvalget, at godtgjøre, hvorledes man har tænkt sig denne Skat gennemført, eller i det Hele taget at give en klar Oversigt over disse Forhold. Jeg tror, at man, saaledes som Lovgivningsmagten gjør, maa forklare Folk, hvorledes Loven skal anvendes, men jeg tror ikke, at man vilde komme videre godt derfra, dersom